

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγοντες, δύο κάτοχοι δισκοθήκης οι οποίοι εκμεταλλεύονται μια επιχείρηση στη Γαλλία, καθώς και η επαγγελματική ένωση στην οποία ανήκουν, προσβάλλουν την απόφαση της Επιτροπής, της 13ης Οκτωβρίου 1995, η οποία, κατά την άποψή τους, δεν έλαβε τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995 στην υπόθεση T-5/93, Tremblay. Με την απόφαση αυτή, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής, της 12ης Νοεμβρίου 1992, σχετικά με μια σύμπραξη μεταξύ των εταιριών των δημιουργών διαφόρων κρατών μελών — σύμπραξη η οποία υποστηρίζεται ότι προκάλεσε καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσεως της SACEM με υπερβολικές και γενεσιουργούς διακρίσεων τιμολογήσεις — «καθόσον αυτή απορρίπτει την αιτίαση των προσφευγόντων περί στεγανοποίησης της αγοράς απορρέουσας από φερόμενη σύμπραξη μεταξύ της SACEM και των εταιριών διαχείρισεως των δικαιωμάτων του δημιουργού των άλλων κρατών μελών».

Η Επιτροπή, αφού επανέλαβε, κατά τρόπο καθαρώς τυπικό, την εξέταση αυτού του μέρους της καταγγελίας, απέρριψε ρητώς την καταγγελία, βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού αριθ. 99/63, στις 23 Ιουνίου 1995. Παρά τις παρατηρήσεις που διατύπωσαν οι προσφεύγοντες, το καθού όργανο επανέλαβε την άποψή του μέσω της προσβαλλομένης αποφάσεως. Κατά την απόφαση αυτή, η κρίση περί το αν υφίσταται ή όχι εναρμονισμένη πρακτική απόκειται μόνο στα εθνικά δικαστήρια, εκτός αν αυτά υποβάλλουν προδικαστικό ερώτημα βάσει του άρθρου 177.

Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται πρωτίστως ότι από την τελευταία αυτή απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν τήρησε όσα επέβαλε το Πρωτοδικείο και στην πραγματικότητα δεν προέβη σε ενεργό έρευνα όπως συνεπάγεται η προαναφερθείσα απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 1995. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν τήρησε τις υποχρεώσεις που υπέχει, ως όργανο που εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη, να λάβει δηλαδή τα μέτρα που της επιβάλλει το άρθρο 176 για την εκτέλεση της δικαστικής αποφάσεως.

Το Πρωτοδικείο εξέδωσε απόφαση εις βάρος της Επιτροπής, διότι αυτό το οποίο η Επιτροπή έπραξε και αυτό το οποίο είπε ότι έπραξε ήσαν ανεπαρκή. Η Επιτροπή δεν μπορούσε να εμμένει στην άποψή της μετά την έκδοση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου. Πράγματι, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής επειδή στην αιτίαση περί στεγανοποίησης οφειλομένης στη σύμπραξη μεταξύ εταιριών των δημιουργών. Το Πρωτοδικείο ακύρωσε και ανέπεμψε την απόφαση στην Επιτροπή προκειμένου αυτή να προβεί σε έρευνα την οποία τα εθνικά δικαστήρια δεν έχουν τα μέσα να διενεργήσουν λόγω της περιορισμένης κατά τόπο αρμοδιότητάς τους.

Η προσφεύγουσα διακρίνει, επί πλέον, σε αυτόν τον τρόπο ενεργείας παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθώς και κατάχρηση εξουσίας.

Προσφυγή-αγωγή της AssiDomän Kraft Products AB και άλλων έξι εταιριών παραγωγής χαρτοπολτού κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 15 Δεκεμβρίου 1995

(Υπόθεση T-227/95)

(96/C 64/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η AssiDomän Kraft Products AB και άλλες έξι εταιρίες παραγωγής χαρτοπολτού, εκπροσωπούμενες από τον John Pheasant, Solicitor, και τον Christophe Raux, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Loesch & Wolter, 11, rue Goethe, άσκησαν στις 15 Δεκεμβρίου 1995 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή-αγωγή (στο εξής προσφυγή) κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες-ενάγουσες (στο εξής προσφεύγουσες) ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 4ης Οκτωβρίου 1995,
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς την απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1993 επί των συνεκδικασθεισών υποθέσεων C-89, C-104, C-114, C-116, C-117 και C-125 έως C-129/85, A. Ahlström Oy κατά Επιτροπής, και ειδικότερα, να επιστρέψει στις προσφεύγουσες τα πρόστιμα που κατέβαλε εκάστη αυτών ή οι προκάτοχοί τους, και συγκεκριμένα τα ποσά που καθορίζονται στο παράρτημα 6 της προσφυγής,
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει τόκους επί των ανωτέρω ποσών
 - α) με τα εφαρμοζόμενα από το ΕΤΝΣ (Ευρωπαϊκό Ταμείο Νομισματικής Συνεργασίας) και το ΕΝΙ (Ευρωπαϊκό Νομισματικό Ίδρυμα) επιτόκια προσαυξημένα κατά 1,5 % (μιάμιση ποσοστιαία μονάδα) από την ημερομηνία κατά την οποία οι σουηδοί αποδέκτες κατέβαλαν τα πρόστιμα ή
 - β) με το επιτόκιο που εφαρμόζει επί των δανείων η Banque Nationale de Belgique προσαυξημένο κατά 1 % (μία ποσοστιαία μονάδα) από την ημερομηνία κατά την οποία οι Σουηδοί αποδέκτες κατέβαλαν τα πρόστιμα,
- στο ύψος που καθορίζεται στο παράρτημα 9 της προσφυγής και μέχρις ότου η Επιτροπή αποδώσει το κύριο ποσό των προστίμων και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα έξοδα των προσφευγουσών.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγουσες, ή οι προκάτοχοί τους, περιλαμβάνονται μεταξύ των αποδεκτών της αποφάσεως 85/202/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 19ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της συνθήκης ΕΚ (IV/29.725 — χαρτοπολτός) με την οποία η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμα κυμαινόμενα μεταξύ 50 000 Ecu και 500 000 Ecu. Οι προσφεύγουσες, οι οποίες ουδέποτε αποδέχθηκαν τις κατηγορίες περί παραβάσεων, δεν άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής και κατέβαλαν τα πρόστιμα στην Επιτροπή. Κατόπιν προσφυγής άλλων αποδεκτών της αποφάσεως, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με

απόφαση της 3ης Μαρτίου 1993 επί των συνεκδικασθεισών υποθέσεων C-89, C-104, C-114, C-116, C-117 και C-125 έως C-129/85, A. Ahlström Ογ κατά Επιτροπής, έκρινε ότι δεν συντρέχαν ορισμένες από τις παραβάσεις που προέβλεπε η Επιτροπή και ήρε ή μείωσε τα πρόστιμα που επέβαλε η Επιτροπή. Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, οι προσφεύγουσες ζήτησαν από την Επιτροπή να επιστρέψει τα πρόστιμα που κατέβαλαν. Με το προσβαλλόμενο έγγραφο της 4ης Οκτωβρίου 1995, το οποίο υπέγραψε ο αρμόδιος για τον ανταγωνισμό Επίτροπος, η Επιτροπή αρνήθηκε να επιστρέψει τα πρόστιμα για τον λόγο ότι η απόφαση περί επιβολής προστίμων εξακολουθεί να ισχύει έναντι των προσφευγουσών.

Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η συνέπεια της ακυρώσεως κοινοτικής πράξεως από το Δικαστήριο συνίσταται στο ότι η πράξη είναι άκυρη erga omnes και ex tunc. Το θεσμικό όργανο πρέπει συνακολούθως να εξετάσει ή να επανεξετάσει την περίπτωση όλων των ενδιαφερομένων υπό το φως του σκεπτικού και του διατακτικού της αποφάσεως του Δικαστηρίου. Επομένως, το θεσμικό όργανο είναι υποχρεωμένο να προβεί σε ολική επιστροφή (restitutio in integrum). Τούτο προϋποθέτει την επαναφορά της προτέρας καταστάσεως (status quo ante) και την απόδοση του αδικαιολογήτου πλουτισμού που προκύπτει από την ανίσχυρη πράξη, περιλαμβάνει δε υποχρέωση καταβολής τόκου επί των χρηματικών ποσών που αποκτήθηκαν λόγω της ανίσχυρης πράξεως.

Υπό το φως της αποφάσεως του Δικαστηρίου, τα άρθρα 1, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως χαρτοπολλτός δεν παρέχουν νόμιμο έρεισμα για την επιβολή προστίμων σε κανένα από τους αποδέκτες που μνημονεύονται στα άρθρα 1, παράγραφοι 1 ή 2. Η Επιτροπή δεν μπορεί νομίμως να διατηρήσει τα πρόστιμα που καταβλήθηκαν βάσει των αιτιάσεων που περιλαμβάνονται στο άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2. Επομένως, τα πρόστιμα πρέπει να αποδοθούν εντόκως με επιτόκιο το οποίο αντικατοπτρίζει τον πλουτισμό που αποκόμισε η Επιτροπή από την κατοχή για χρονικό διάστημα άνω των δέκα ετών των προστίμων που κατέβαλαν οι Σουηδοί αποδέκτες της αποφάσεως. Μόνον κατά τον τρόπο αυτό είναι δυνατή η επαναφορά της προτέρας καταστάσεως.

Αγωγή που άσκησε στις 15 Δεκεμβρίου 1995 η S. Lehrfreund Limited κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση T-228/95)

(96/C 64/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στις 15 Δεκεμβρίου 1995, η S. Lehrfreund Limited, εκπροσωπούμενη από τον Nicholas Forwood QC και τον Mark Hoskins, Barrister, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τους Thill & Pauly, 11, Avenue de la Gare, L-1611, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να υποχρεώσει το Συμβούλιο ή/και την Επιτροπή να της καταβάλει κατά τα άρθρα 178 και 215 της Συνθήκης ΕΚ αποζημίωση, το ύψος της οποίας θα προσδιοριστεί και

— να καταδικάσει το Συμβούλιο ή/και την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Η ενάγουσα είναι μικρή οικογενειακή εταιρία η οποία ασχολείται με το γυνεμπόριο αφότου ιδρύθηκε στο Ηνωμένο Βασίλειο το 1963. Το μεγαλύτερο μέρος της δραστηριότητάς της ενάγουσας (περίπου το 80 %) συνίσταται στη χρησιμοποίηση γουναρικών καταγωγής και εισαγωγής από τις Ηνωμένες Πολιτείες και τον Καναδά.

Το άρθρο 3, παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3254/91 του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 1991, για την απαγόρευση της χρήσης παγίδων με σιαγόνες και της εισόδου στην Κοινότητα γυνών και μεταποιημένων προϊόντων από ορισμένα είδη άγριων ζώων καταγωγής χωρών όπου συλλαμβάνονται με παγίδες με σιαγόνες ή με μεθόδους που δεν είναι σύμφωνες με τα διεθνώς συμφωνηθέντα πρότυπα μη βάνανσης παγίδευσης⁽¹⁾, έχει ως σκοπό την απαγόρευση εισαγωγής στην Κοινότητα γυνών ορισμένων ειδών (στα οποία περιλαμβάνεται και ο μοσχόμυς) καταγωγής ορισμένων τρίτων χωρών (στο εξής: απαγόρευση εισαγωγής). Κατά το γράμμα του άρθρου 3, παράγραφος 1, η απαγόρευση θα αρχίσει να ισχύει από 1ης Ιανουαρίου 1996 και θα αφορά γύνες από όλες τις τρίτες χώρες. Και μόνον η προοπτική μιας τέτοιας απαγορεύσεως και η αβεβαιότητα ως προς τον τρόπο εφαρμογής της έχουν ήδη προκαλέσει σοβαρές και συνεχείς οικονομικές ζημιές στην ενάγουσα. Όταν η απαγόρευση αρχίσει να ισχύει (είτε την 1η Ιανουαρίου 1996 είτε αργότερα), θα της προκαλέσει ακόμη σοβαρότερη οικονομική ζημία τέτοιας φύσεως και τέτοιας εκτάσεως που πιθανόν να έχει ως αποτέλεσμα την καταστροφή της επιχειρήσεως της ενάγουσας.

Η ενάγουσα υποστηρίζει ότι τέτοιες ζημιές είναι και θα είναι το αποτέλεσμα της παράνομης συμπεριφοράς του Συμβουλίου ή/και της Επιτροπής:

- α) η θέσπιση και η εφαρμογή της απαγορεύσεως εισαγωγής από το Συμβούλιο στα πλαίσια του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3254/91 είναι παράνομη καθόσον:
 - i) το Συμβούλιο δεν ήταν αρμόδιο στα πλαίσια της συνθήκης ΕΚ να θεσπίσει την απαγόρευση εισαγωγής με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3254/91,
 - ii) η απαγόρευση εισαγωγής που προβλέπει ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 3254/91 αντίκειται προς την αρχή της αναλογικότητας,
 - iii) η απαγόρευση εισαγωγής που προβλέπει ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 3254/91 ήταν, κατά τον χρόνο της εκδόσεως του κανονισμού, αντίθετη προς τη Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου (ΓΣΔΕ) και σήμερα είναι αντίθετη προς τη συμφωνία περί του Παγκοσμίου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ).
- β) η Επιτροπή παρأنομως δεν έλαβε τα αναγκαία για την εκτέλεση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3254/91 μέτρα, με τα οποία θα ορίζονταν οι τρίτες χώρες από τις οποίες θα μπορούσαν να εισάγονται γύνες καθώς και οι αναγκαίες διαδικασίες για τη διαπίστωση της καταγωγής τέτοιων γυνών·
- γ) επειδή οι πράξεις και οι παραλείψεις της Επιτροπής ή/και του Συμβουλίου έχουν δημιουργήσει κατάσταση ανασφάλειας του δικαίου ως προς το πεδίο και την πραγματική ημερομηνία ενάρεξως της ισχύος της απαγορεύσεως